Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

13 päivänä maaliskuuta 2013 *

Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevat säännöt — Lisäeläkejärjestelmä — Päätökset, joilla on hylätty pyynnöt ennen lisäeläkejärjestelmän muuttamista vuonna 2009 voimassa olleiden säännösten soveltamisesta — Lainvastaisuusväite — Saavutetut oikeudet — Perusteltu luottamus — Oikeasuhteisuus — Yhdenvertainen kohtelu

Yhdistetyissä asioissa T-229/11 ja T-276/11,

William Richard Inglewood, kotipaikka Penrith (Yhdistynyt kuningaskunta), ja liitteessä mainitut kymmenen muuta kantajaa, edustajinaan asianajajat S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal ja D. Abreu Caldas,

kantajina asiassa T-229/11,

Marie-Arlette Carlotti, kotipaikka Marseille (Ranska), edustajinaan asianajajat S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal ja D. Abreu Caldas,

kantajana asiassa T-276/11,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään N. Lorenz, M. Windisch ja K. Pocheć,

vastaajana,

joissa on kyse vaatimuksista, joilla vaaditaan kumottaviksi Euroopan parlamentin päätökset, joilla on kieltäydytty myöntämästä kantajille heidän ottamaansa vapaaehtoista lisäeläkettä aikaistettuna tai 60 vuoden iässä tai osittain kertasuorituksena,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja I. Pelikánová (esittelevä tuomari) sekä tuomarit K. Jürimäe ja M. van der Woude,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.11.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Euroopan parlamentin puhemiehistö (jäljempänä puhemiehistö) on Euroopan parlamentin elin. Parlamentin työjärjestyksen, sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin (EUVL 2005, L 44, s. 1), 22 artiklan, jonka otsikko on ”Puhemiehistön tehtävät”, 2 kohdan mukaan puhemiehistö ratkaisee Euroopan parlamentin jäseniä koskevat taloudelliset, organisatoriset ja hallinnolliset kysymykset.

2 Tämän perusteella puhemiehistö on hyväksynyt jäsenten kuluja ja korvauksia koskevat säännöt (jäljempänä kuluja ja korvauksia koskevat säännöt).

3 Puhemiehistö hyväksyi 12.6.1990 Euroopan parlamentin jäsenten (vapaaehtoisen) lisäeläkejärjestelmän säännöt (jäljempänä 12.6.1990 hyväksytyt säännöt), jotka ovat kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä VII.

4 12.6.1990 hyväksytyissä säännöissä, sellaisina kuin niitä sovellettiin vuoden 2009 maaliskuussa, määrättiin muun muassa seuraavaa:

”1 artikla

1. Jäsenten asemaa koskevien yhteisten sääntöjen laatimiseen asti ja rajoittamatta liitteiden I ja II mukaisia eläkeoikeuksia Euroopan parlamentin jäsenellä, joka on suorittanut vapaaehtoista eläkemaksua vähintään kahden vuoden ajan, on toimensa päätyttyä oikeus elinikäiseen eläkkeeseen, jota maksetaan sitä päivämäärää seuraavan kalenterikuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen, jona hän täyttää kuusikymmentä vuotta.

– –

2 artikla

1. Eläkkeen määrä on 3,5 prosenttia 40 prosentista Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tuomarin peruspalkasta täyttä palvelusvuotta kohden ja yksi kahdestoistaosa tästä määrästä täyttä kuukautta kohden.

2. Eläkkeen enimmäismäärä on 70 prosenttia (ja vähimmäismäärä 10,5 prosenttia) 40 prosentista Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tuomarin peruspalkasta.

3. Eläke lasketaan ja maksetaan euroina.

3 artikla

Entiset jäsenet tai alle 60-vuotiaana toimensa jättäneet jäsenet voivat pyytää eläkkeensä maksamista välittömästi tai koska tahansa toimen jättämisen ja 60 ikävuoden välillä, edellyttäen, että he eivät ole alle 50-vuotiaita. Tässä tapauksessa eläke lasketaan 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja kertomalla se jäsenen ikää eläkkeensaamishetkellä koskevalla kertoimella seuraavassa esitetyn taulukon mukaisesti
– –

4 artikla

(eläkkeen osan maksaminen kertasuorituksena)

1. Vapaaehtoisen eläkejärjestelmän jäsenelle tai entiselle jäsenelle voidaan maksaa edellä olevan 2 artiklan 1 kohdan perusteella lasketuista eläkeoikeuksista enintään 25 prosenttia kertasuorituksena.

2. Tämä vaihtoehto on valittava ennen sitä päivää, jolloin eläkkeen maksaminen alkaa, eikä sitä voi muuttaa.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun enimmäismäärän mukainen kertasuoritus ei saa vaikuttaa jäsenen jälkeenjääneen puolison tai huollettavana olevien lapsien eläkeoikeuksiin tai alentaa niitä.

4. Kertasuorituksen laskemisperusteena käytetään jäsenen ikää eläkkeen maksun alkaessa seuraavan taulukon mukaisesti – –

5. Kertasuoritus lasketaan ja maksetaan euroina. Se on maksettava ennen ensimmäistä eläkemaksua.

– –”

5 Lisäeläkerahasto luotiin siten, että parlamentin kvestorit perustivat ”Fonds de pension – députés au Parlement européen” -nimisen voittoa tavoittelemattoman yhteisön (jäljempänä ASBL), joka puolestaan perusti ”Fonds de pension – Députés au Parlement européen, Société d’investissement à capital variable” -nimisen, Luxemburgin oikeuden mukaisen vaihtuvapääomaisen sijoitusyhtiön (jäljempänä SICAV), jonka tehtävänä oli sijoitusten tekninen hallinnointi.

6 Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevat säännöt hyväksyttiin 28.9.2005 tehdyllä parlamentin päätöksellä 2005/684/EY, Euratom (EUVL 2005, L 262, s. 1, jäljempänä jäsenten asemaa koskevat säännöt), ja nämä säännöt tulivat voimaan seitsemännen vaalikauden ensimmäisenä päivänä 14.7.2009.

7 Jäsenten asemaa koskevilla säännöillä otettiin käyttöön parlamentin jäseniä koskeva lopullinen eläkejärjestelmä, jonka mukaan heillä on maksuja suorittamatta oikeus vanhuuseläkkeeseen 63 vuotta täytettyään.

8 Parlamentin jäsenten asemaa koskevissa säännöissä säädetään lisäeläkejärjestelmään sovellettavista siirtymätoimenpiteistä. Sääntöjen 27 artiklassa säädetään tästä seuraavaa:

”1. Parlamentin perustaman vapaaehtoisen eläkerahaston toimintaa jatketaan näiden sääntöjen voimaantulon jälkeen niiden jäsenten tai entisten jäsenten osalta, jotka jo ovat hankkineet tähän rahastoon liittyviä oikeuksia tai odotusoikeuksia.

2. Hankitut oikeudet ja odotusoikeudet säilyvät täysimääräisinä. Parlamentti voi antaa määräyksiä uusien oikeuksien tai odotusoikeuksien hankintaa koskevista ehdoista.

3. Jäsenet, jotka saavat korvausta[, josta heidän asemaansa koskevissa säännöissä määrätään], eivät voi hankkia vapaaehtoiseen eläkerahastoon liittyviä uusia oikeuksia tai odotusoikeuksia.

4. Rahastoon eivät pääse mukaan ne jäsenet, jotka valitaan parlamenttiin ensimmäisen kerran näiden sääntöjen voimaantulon jälkeen.

– –”

9 Puhemiehistö hyväksyi 19.5.2008 ja 9.7.2008 tekemällään päätöksellä Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen soveltamisohjeet (EUVL 2009, C 159, s. 1; jäljempänä soveltamisohjeet). Soveltamisohjeiden 73 artiklan mukaisesti ne tulivat voimaan samana päivänä kuin jäsenten asemaa koskevat säännöt eli 14.7.2009.

10 Soveltamisohjeiden 74 artiklassa määrätään, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen voimassaolo lakkaa jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivänä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta soveltamisohjeiden IV osassa esitettyjä siirtymämääräyksiä.

11 Soveltamisohjeiden 76 artiklassa, jonka otsikko on ”Lisäeläke”, määrätään seuraavaa:

”1. Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen VII nojalla myönnetyn (vapaaehtoisen) lisäeläkkeen maksamista jatketaan mainitun liitteen mukaisesti henkilöille, jotka ovat saaneet kyseistä eläkettä ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää.

2. Ennen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivää edellä mainitun liitteen VII nojalla saadut eläkeoikeudet säilyvät. Ne suoritetaan mainitun liitteen määräysten mukaisesti.

3. Vuonna 2009 valittu jäsen voi hankkia uusia oikeuksia tai odotusoikeuksia edellä mainitun liitteen VII nojalla myös jäsenten asemaa koskevien sääntöjen voimaantulopäivän jälkeen:

a) jos hän on toiminut Euroopan parlamentin jäsenenä jonkin aiemman vaalikauden aikana; ja

b) jos hän on jo saanut tai oli saamassa oikeuksia tai odotusoikeuksia lisäeläkejärjestelmästä; ja

c) jos jäsenvaltio, josta hänet on valittu Euroopan parlamenttiin, on päättänyt häntä koskevista poikkeavista säännöksistä jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 29 artiklan mukaisesti tai jos jäsen on jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 25 artiklan mukaisesti itse valinnut kansallisen järjestelmän; ja

d) jos hänellä ei ole oikeutta kansalliseen tai eurooppalaiseen eläkkeeseen Euroopan parlamentin edustajantoimen hoitamisen nojalla.

4. Jäsen suorittaa maksuosuutensa lisäeläkejärjestelmään henkilökohtaisista varoistaan.”

12 Todettuaan vapaaehtoisen eläkerahaston taloudellisen tilanteen heikentyneen puhemiehistö päätti 9.3.2009

— ”– – nimetä työryhmän – – tapaamisen järjestämiseksi vapaaehtoisen eläkerahaston johtokunnan edustajien kanssa, jotta nykytilanne voidaan kartoittaa;

— – – välittömästi, että välitoimina ja turvaamistoimina mahdollisuus käyttää jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liittee[ssä] VII [olevia] 3 ja 4 artiklaa keskeytetään;

— – – että puhemiehistö tarkistaa näitä varotoimia seuraavassa kokouksessa todettujen seikkojen ja työryhmän eri kontaktien tulosten ja tarkastustulosten perusteella.”

13 Puhemiehistö päätti 1.4.2009 muuttaa 12.6.1990 hyväksyttyjä sääntöjä (jäljempänä 1.4.2009 tehty päätös). Muutokset sisältävät muun muassa seuraavat toimenpiteet:

— eläkeiän korottaminen seitsemännen vaalikauden ensimmäisestä päivästä eli 14.7.2009 lähtien 60 vuodesta 63 vuoteen (12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artikla)

— eläkeoikeuksien osittaista maksamista kertasuorituksena koskevan mahdollisuuden (12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 3 artikla) välitön poistaminen

— aikaistetun eläkkeen maksamista 50 vuoden iästä lähtien koskevan mahdollisuuden (12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 4 artikla) välitön poistaminen.

14 Puhemiehistö perusteli näitä toimenpiteitä 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan ensimmäisessä ja toisessa perustelukappaleessa eläkerahaston tilanteen selvällä heikentymisellä, joka oli seurausta silloisesta finanssi- ja talouskriisistä, sekä sillä, että jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vuoden 2009 heinäkuussa tapahtuneen voimaantulon jälkeen vakuutettujen maksuosuuksien lakkaamisen ja sijoitusten tuottojen riittämättömyyden vuoksi oli vaara, että rahaston käytettävissä olevat varat eivät vuodesta 2010 alkaen riitä eläkkeiden maksuvelvoitteista suoriutumiseen. Puhemiehistön mukaan tämän vuoksi oli olemassa vaara, että eläkerahasto voi joutua realisoimaan varoja, ja siksi oli syytä ryhtyä toimenpiteisiin rahaston mahdollisimman hyvän likviditeetin turvaamiseksi.

Asian tausta

15 Kantajat William Richard Inglewood ja liitteessä mainitut kymmenen muuta kantajaa sekä Marie-Arlette Carlotti ovat olleet Euroopan parlamentin jäseniä. He ovat tällä perusteella liittyneet lisäeläkejärjestelmään ja maksaneet rahastolle eläkemaksuja eri aikoina ennen heinäkuuta 2009.

16 Kantajat ovat kirjaamoon 19.5. ja 10.8.2009 toimitetuilla kannekirjelmillä nostaneet kumoamiskanteet 9.3.2009 tehdystä päätöksestä (ks. edellä 12 kohta) ja 1.4.2009 tehdystä päätöksestä. Unionin yleinen tuomioistuin jätti yhdistetyissä asioissa T-219/09 ja T-326/09, Albertini ym., 15.12.2010 antamallaan määräyksellä (Kok., s. II-5935) kanteet tutkimatta erityisesti sillä perusteella, ettei 1.4.2009 tehty päätös yleisesti sovellettavana toimena koskenut kantajia erikseen.

17 Kantajat pyysivät parlamentille 20.1. ja 15.3.2011 välisenä aikana lähettämillään kirjeillä, että heille maksettaisiin heidän lisäeläkejärjestelmään perustuvat eläkkeensä ennen 1.4.2009 tehtyä päätöstä voimassa olleen säännöstön mukaisesti.

18 Erityisesti Georges Berthu, Guy Bono, Marie-Arlette Carlotti, Brendan Donnelly, Catherine Guy-Quint, William Richard Inglewood, Nicole Thomas-Mauro, Gary Titley, Vincenzo Viola ja Maartje van Putten ovat pyytäneet, että heille maksettaisiin eläkettä 60 vuoden iästä lähtien. David Robert Bowe ja Christine Margaret Oddy ovat pyytäneet, että heille maksettaisiin aikaistettua eläkettä (Bowelle 56 vuoden iästä lähtien ja Oddylle tarkkaa ajankohtaa täsmentämättä). Lisäksi Bowe on myös pyytänyt, että osa hänen lisäeläkkeestään maksettaisiin kertasuorituksena. Donnelly, Inglewood, Oddy ja Titley ovat ilmoittaneet, että myös he aikoivat pyytää eläkkeensä maksamista osittain kertasuorituksena, mutta he eivät vielä tässä vaiheessa pyytäneet sitä nimenomaisesti.

19 Kantajille ilmoitettiin 10.2. ja 28.3.2011 välisenä aikana lähetetyillä parlamentin kirjeillä, että heidän pyyntönsä oli hylätty (jäljempänä riidanalaiset päätökset). Jäsenten palkkioista ja sosiaalisista eduista vastaavan parlamentin yksikön päällikkö huomautti näissä kirjeissä erityisesti siitä, että 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä parlamentin entisten jäsenten eläkeikä oli korotettu 60 vuodesta 63 vuoteen ja mahdollisuus eläkeoikeuksien maksamiseen osittain kertasuorituksena oli poistettu.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

20 Kantajat ovat nostaneet käsiteltävät kanteet unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.4. ja 31.5.2011 toimitetuilla kannekirjelmillä.

21 Unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja päätti asianosaisia kuultuaan 15.9.2011 antamallaan määräyksellä yhdistää asiat kirjallista käsittelyä, suullista käsittelyä ja tuomiota varten.

22 Unionin yleisen tuomioistuimen päättämän prosessinjohtotoimen mukaisesti kantajat ja parlamentti ovat 5. ja 17.10.2012 toimittaneet eräitä asiakirjoja ja vastanneet unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin.

23 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 29.10.2012 prosessinjohtotoimena parlamentille kysymyksiä vastattaviksi suullisesti istunnossa.

24 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— toteaa 1.4.2009 tehdyn päätöksen lainvastaiseksi

— kumoaa riidanalaiset päätökset

— velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteet

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

26 Kantajat esittävät kanteidensa tueksi väitteen 1.4.2009 tehdyn päätöksen lainvastaisuudesta ja vetoavat lähinnä tämän lainvastaisuutta koskevan väitteen tueksi viiteen kanneperusteeseen, jotka koskevat ensinnäkin heidän saavutettujen oikeuksiensa sekä oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista, toiseksi suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista, kolmanneksi kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artiklan rikkomista, neljänneksi ilmeistä arviointivirhettä ja viidenneksi vilpittömän mielen periaatteen loukkaamista sopimusten täyttämisessä.

27 Tältä osin on syytä todeta, että riidanalaisten päätösten, joilla on kieltäydytty myöntämästä kantajille heidän lisäeläkettään 60 vuoden iästä lähtien, aikaistettuna tai osittain kertasuorituksena, sisältö määräytyy 1.4.2009 tehdyn päätöksen mukaan, jolla nämä mahdollisuudet on poistettu. Riidanalaisissa päätöksissä on näin ollen kyse sidotun ratkaisuvallan käyttämisestä, ja kanteiden hyväksyminen on mahdollista vain siinä tapauksessa, että lainvastaisuusväite on perusteltu. Jollei 1.4.2009 tehdyssä päätöksessä sen sijaan voida todeta minkäänlaista lainvastaisuutta, kanteet on hylättävä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee saavutettujen oikeuksien sekä oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista

28 Ensimmäinen kantajien esittämä kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen koskee heidän saavutettujen oikeuksiensa loukkaamista ja jälkimmäinen oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista.

Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee kantajien saavutettujen oikeuksien loukkaamista

29 Kantajat vetoavat unionin oikeuskäytäntöön, jonka mukaan saavutettuja oikeuksia ei voida lähtökohtaisesti kyseenalaistaa. Heidän mukaansa eläkeiän korottaminen 63 vuoteen on jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohdan vastaista (ks. edellä 8 kohta). He katsovat saavuttaneensa oikeuden lisäeläkkeeseen ennen 1.4.2009. Tämä oikeus on nimittäin syntynyt heidän maksettuaan eläkemaksuja säädetyn vähimmäisajan, joten tämän oikeuden nauttimista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen on määräydyttävä eläkkeiden maksamista koskevien kyseisenä päivänä voimassa olleiden 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen mukaisesti. Kantajien vastauskirjelmässä he toteavat lisäksi, että asiassa T-439/09, Purvis vastaan parlamentti, 18.10.2011 annetun tuomion (Kok., s. II-7231) mukaan 1.4.2009 tehtyä päätöstä ei voida soveltaa niihin kahdeksaan kantajaan, joiden edustajantoimi oli päättynyt ennen vuotta 2009, koska kyseiset kantajat olivat edustajantoimensa päättymishetkellä jo saavuttaneet eläkeoikeutensa.

30 Parlamentti vetoaa pääasiallisesti siihen, että 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen mukaiset lisäeläkeoikeuden saamisen edellytykset ovat kumulatiiviset ja että eläkeoikeuden synnyttävä tapahtuma on siten vasta se, että viimeinenkin näistä edellytyksistä täyttyy.

31 Koska kantajat vetoavat siihen, että 1.4.2009 tehty päätös on loukannut heidän saavutettuja oikeuksiaan, on ensimmäiseksi tutkittava, olivatko he kyseisen päätöksen voimaantulopäivänä todella saavuttaneet oikeuden lisäeläkkeeseen.

32 Tältä osin on syytä muistuttaa, että 1.4.2009 tehty päätös on soveltamisalaltaan yleinen ja se on siten asetuksen luonteinen, koska sitä sovelletaan yleisesti parlamentin jäseniin, jotka ovat nyt tai tulevaisuudessa vapaaehtoisen eläkerahaston jäseniä (edellä 16 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Albertini ym. v. parlamentti, määräyksen 42 kohta). Koska kyseinen päätös on yleisesti sovellettava toimi, jota ei ole osoitettu tietylle vastaanottajalle, sen voimaantulo ei ole edellyttänyt yksilöllistä tiedoksiantoa mutta se on ollut julkaistava. Yksi Euroopan unionin oikeusjärjestyksen perusperiaatteista on nimittäin, ettei viranomaisten toimiin voida vedota yksityisiä oikeussubjekteja vastaan ennen kuin ne ovat voineet saada toimen tietoonsa (asia 98/78, Racke, tuomio 25.1.1979, Kok., s. 69, Kok. Ep. IV, s. 297, 15 kohta).

33 Kun kyse ei ollut sellaisesta toimesta, joka oli EY 254 artiklan mukaan julkaistava virallisessa lehdessä, minkä tahansa muunlaisen tarkoituksenmukaisen julkaisutavan on katsottava olevan riittävä. Kuten parlamentti katsoo, kun 1.4.2009 tehty päätös on ollut parlamentin sisäistä organisaatiota koskeva toimi, on hyväksyttävää, että se saatetaan asianomaisten tietoon noudattaen tällaisia toimia koskevia toimielimen vahvistamia sääntöjä. Tältä osin on syytä todeta, että oikeuskäytännössä on jo katsottu, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteen muutos voitiin antaa tiedoksi parlamentin jäsenille, joiden toimikausi oli meneillään, kyseisen toimielimen tavanomaisia sisäisiä tiedonantotapoja noudattaen ja ettei sitä ollut tarpeen antaa tiedoksi asianomaisille jäsenille henkilökohtaisesti saantitodistusta vastaan (asia C-470/00 P, parlamentti v. Ripa di Meana ym., tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-4167, 67 ja 70 kohta).

34 Tältä osin on katsottava, että julkaiseminen parlamentin sisäisillä verkkosivuilla parlamentin noudattamien käytäntöjen mukaisesti riitti niiden jäsenten osalta, joiden toimikausi oli meneillään. Koska parlamentin entisillä jäsenillä ei sen sijaan ole enää pääsyä parlamentin sisäisille verkkosivuille, heidän osaltaan tarvittiin julkaiseminen internetsivuilla. Siten on vielä tutkittava, milloin tällainen julkaiseminen on tapahtunut tässä tapauksessa.

35 Unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin vastatessaan parlamentti ilmoitti ensinnäkin, että 1.4.2009 pidetyn puhemiehistön kokouksen pöytäkirja, johon 1.4.2009 tehty päätös sisältyy, oli julkistettu sen sisäisillä verkkosivuilla kaikkina kieliversioina 11.5.2009. Parlamentti ilmoitti toiseksi, että kyseinen päätös on ollut nähtävissä sen internetsivuilla 12. tai 13.5.2009 lähtien, lukuun ottamatta tanskan- ja

slovakinkielisiä versioita, jotka ovat olleet nähtävissä vasta 27.5.2009 lähtien. Kantajat eivät ole kiistäneet näitä ilmoituksia, joiden tueksi on esitetty kuvaruutukopiot, jotka osoittavat, että kyseiset asiakirjat oli luotu tai niitä oli muutettu ilmoitettuina päivinä.

36 Näin ollen on hylättävä kantajien väite, jonka mukaan 1.4.2009 tehtyyn päätökseen ei voitaisi vedota heitä vastaan sen vuoksi, ettei päätöstä ollut annettu asianmukaisesti tiedoksi.

37 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että parlamentti on siten osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, että 1.4.2009 tehty päätös oli julkaistu sen sisäisillä verkkosivuilla 11.5.2009 ja sen internetsivuilla kieliversiosta riippuen 13. tai 27.5.2009. Yleisesti sovellettavana toimena tämän päätöksen on sekä oikeusvarmuutta koskevista että yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen liittyvistä syistä ollut tultava voimaan samanaikaisesti kaikkiin niihin yksityisiin oikeussubjekteihin nähden, joiden oikeudelliseen asemaan se vaikuttaa (ks. vastaavasti asia C-221/09, AJD Tuna, tuomio 27.3.2011, Kok., s. I-1655, 113 kohta). Koska yksityisen oikeussubjektin mahdollisuus saada tietää toimesta on edellä 32 kohdassa todetuin tavoin edellytyksenä sille, että toimeen voidaan vedota häntä vastaan, tällaisena ajankohtana on pidettävä sitä ajankohtaa, jolloin tämä mahdollisuus on ollut viimeiselläkin niistä yksityisistä oikeussubjekteista, joita asia koskee.

38 Näin ollen on todettava, että kun otetaan huomioon asiaa koskevat seikat ja erityisesti se, että eräillä niistä henkilöistä, joita 1.4.2009 tehty päätös koskee, ei enää ollut pääsyä parlamentin sisäisiin viestintävälineisiin, kyseinen päätös on tullut kaikkiin lisäeläkejärjestelmään kuuluviin henkilöihin nähden voimaan 27.5.2009. Kantajien saavutettujen oikeuksien olemassaoloa on siten arvioitava tuon päivän mukaan.

39 Tältä osin on erotettava toisistaan oikeus normaaliin lisäeläkkeeseen 60 vuoden iässä, oikeus aikaistettuun lisäeläkkeeseen 50 vuoden iästä lähtien ja oikeus eläkkeen saamiseen osittain kertasuorituksena.

– Oikeus lisäeläkkeeseen 60 vuoden iässä

40 Kuten 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa säädetään (ks. edellä 4 kohta), ”Euroopan parlamentin jäsenellä, joka on suorittanut vapaaehtoista [lisä]eläkemaksua vähintään kahden vuoden ajan, on toimensa päätyttyä oikeus elinikäiseen eläkkeeseen, jota maksetaan sitä päivämäärää seuraavan kalenterikuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen, jona hän täyttää kuusikymmentä vuotta”. Tästä sanamuodosta ilmenee selvästi, että parlamentin jäsenen oikeus lisäeläkkeeseen edellyttää hänen täyttävän samanaikaisesti kaikki edellytykset eli hänen on ensinnäkin oltava suorittanut lisäeläkemaksua vähintään kahden vuoden ajan, toiseksi hänen toimensa on oltava päättynyt ja kolmanneksi hänen on oltava täyttänyt 60 vuotta. Näin ollen parlamentin jäsenen tai entisen jäsenen oikeus lisäeläkkeeseen syntyy silloin, kun hän täyttää viimeisenkin näistä edellytyksistä, siitä riippumatta, mikä edellytyksistä täyttyy viimeiseksi.

41 Edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annettu tuomio ei kumoa tätä johtopäätöstä. Kantajat vetoavat erityisesti kyseisen tuomion 37 kohtaan, jonka sanamuoto on seuraava:

”Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että [kantajan eläkeoikeuteen sovellettavien oikeussääntöjen määrittämisen ratkaisevaksi] päivämääräksi on syytä valita 14.7.2009. Oikeuden syntyminen lisäeläkkeeseen on nimittäin määritelty 12.6.1990 hyväksyttyjen kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa, jonka mukaan se syntyy sinä päivänä, jolloin parlamentin jäsen jättää toimensa – –, mitä asianosaiset eivät ole kiistäneet. Kantaja on jättänyt edustajantoimensa tuona päivänä. – – Näin ollen tässä asiassa sovellettavan lainsäädännön määrittelemiseksi merkitykselliseksi ajankohdaksi on syytä valita päivä, jolloin kantaja on saanut oikeuden eläkkeeseen eli 14.7.2009.”

42 Vaikka tältä osin pitääkin paikkansa, että kyseisen kohdan toinen virke on sanamuodoltaan sellainen, että se erikseen luettuna saattaisi todella antaa vaikutelman siitä, että parlamentin jäsenen toimen päättyminen olisi sellaisenaan lisäeläkeoikeuden synnyttävä seikka, asiayhteydestä ja saman tuomion muista kohdista ilmenee kuitenkin, ettei tällä virkkeellä vahvisteta yleistä periaatetta vaan se koskee pelkästään kyseisellä tuomiolla ratkaistun asian konkreettisia olosuhteita, joissa kantajan edustajantoimen päättyminen oli 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa luetelluista edellytyksistä se, jonka hän täytti viimeiseksi.

43 Ensinnäkin nimittäin edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetun tuomion 37 kohta perustuu 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohtaan – jonka sanamuotoa siinä ei kuitenkaan toisteta – jossa edellä 40 kohdassa todetuin tavoin luetellaan lisäeläkeoikeuden saamiselle kolme kumulatiivista edellytystä.

44 Toiseksi edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetun tuomion 38 kohdan toisessa virkkeessä todetaan, että 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että parlamentin jäsenellä on automaattisesti oikeus eläkkeeseen, ”kun niissä mainitut edellytykset täyttyvät”. Jos edustajantoimen päättymistä koskeva edellytys olisi yksinään ratkaiseva, sanan ”edellytykset” käyttäminen tässä virkkeessä monikkomuodossa olisi tarkoituksetonta.

45 Kolmanneksi edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetun tuomion 50 kohdan ensimmäisessä virkkeessä täsmennetään, että ”jäsenet saavat lisäeläkeoikeutensa eläkeiässä, joka on 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan mukaan 60 vuotta”. Se seikka, että kyseisessä virkkeessä mainitaan samassa säännöksessä mainituista edellytyksistä vain yksi, joka ei ole sama kuin edellä mainittu, johtuu puolestaan siitä, että tuon virkkeen asiayhteydessä oli kyse vastaperustelusta kyseisen asian kantajan esittämälle tietylle perustelulle ja vastaperustelu liittyi ikää koskevaan päätelmään. Luettuna yhdessä saman tuomion 37 kohdan toisen virkkeen kanssa virke onkin osoitus siitä, ettei se seikka, että jokin 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa mainituista eläkeoikeuden saamisen edellytyksistä mainitaan erikseen, merkitse sitä, että kyseinen edellytys olisi muita edellytyksiä tärkeämpi saati yksinään ratkaiseva.

46 Sitä paitsi kantajat ovat kannekirjelmissään – jotka ovat ajalta ennen edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetun tuomion julistamista – itse esittäneet perusteluna sen seikan, että kaikki heistä ovat täyttäneet 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa mainituista yksittäisistä ehdoista muun ehdon eli eläkemaksujen suorittamisen vähimmäisajan, ja katsovat tällä perusteella, että he ovat jo yksin tämän seikan vuoksi saaneet oikeuden eläkkeeseen heidän iästään ja heidän edustajantoimensa päättymispäivästä riippumatta. Tämä päättely, jossa eläkemaksujen maksamisajan vähimmäispituuden täyttyminen sekoitetaan eläkeoikeuden saamispäivään, on vain lisäosoitus siitä, että oikeus eläkkeeseen voidaan saada vasta, kun kaikki kyseisen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät samanaikaisesti.

47 Koska kukaan kantajista ei 27.5.2009 ollut täyttänyt 60 vuoden ikää, he eivät vielä kyseisenä päivänä olleet saaneet oikeutta lisäeläkkeeseen.

– Oikeus aikaistettuun lisäeläkkeeseen 50 vuoden iästä lähtien ja oikeus lisäeläkkeen saamiseen osittain kertasuorituksena

48 Toisin kuin normaalia eläkettä koskeva oikeus, joka saavutetaan suoraan oikeussääntöjen nojalla sillä hetkellä, kun asianomainen parlamentin jäsen täyttää 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa mainitut lakisääteiset edellytykset (ks. edellä 44 kohta), aikaistettua eläkettä koskevan oikeuden saaminen edellytti kyseisten sääntöjen entisen 3 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaan myös sitä, että asianomainen on täyttänyt 50 vuotta ja että hän on tehnyt asiaa koskevan nimenomaisen hakemuksen.

49 Vaikka onkin totta, että kantajista useimmilla – Berthu, Bowe, Donnelly, Inglewood, Oddy, Thomas-Mauro, Viola ja Van Putten, joiden kaikkien edustajantoimi oli päättynyt 27.5.2009 mennessä ja jotka olivat tuolloin jo täyttäneet 50 vuotta – oli oikeus pyytää ennen 1.4.2009 tehdyn päätöksen voimaantuloa 27.5.2009, että heille maksettaisiin aikaistettua lisäeläkettä, kukaan heistä ei ollut pyytänyt sitä ennen kyseistä päivää. Näin ollen he eivät ole voineet saada oikeutta aikaistettuun eläkkeeseen.

50 Oikeus saada osa lisäeläkkeestä kertasuorituksena oli puolestaan vain eläkkeen maksutapaa koskeva vaihtoehto, jonka järjestelmään liittyneet parlamentin jäsenet saattoivat valita. Tämän vaihtoehdon valitseminen edellytti siten, että oikeus eläkkeeseen oli jo olemassa. Kuten edellä on kuitenkin osoitettu, kantajat eivät olleet saavuttaneet 27.5.2009 mennessä oikeutta lisäeläkkeeseen eivätkä myöskään oikeutta aikaistettuun lisäeläkkeeseen. Näin ollen lisäeläkkeen maksamista osittain kertasuorituksena koskevan mahdollisuuden poistaminen ei ole voinut vaikuttaa kantajien saavuttamiin oikeuksiin.

51 Kantajien muut perustelut eivät voi horjuttaa tätä johtopäätöstä.

52 Ensinnäkin kantajat vetoavat jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohtaan, joka koskee lisäeläkejärjestelmässä saavutettujen oikeuksien suojaa (ks. edellä 8 kohta), sekä parlamentin pääsihteerin 24.11.2005 päivättyyn viestiin, jossa viitataan kyseiseen säännökseen.

53 Tältä osin on riittävää todeta, että kuten kantajat itse korostavat kannekirjelmissään, jäsenten asemaa koskevat säännöt ovat tulleet voimaan vasta 14.7.2009, joten kyseistä artiklaa ei ollut sovellettava 1.4.2009 tehtyyn päätökseen, joka oli tullut voimaan aikaisemmin kuin jäsenten asemaa koskevat säännöt. Kuten edellä 47, 49 ja 50 kohdassa on todettu, kantajat eivät myöskään ole voineet vedota mihinkään sellaiseen turvattavaan oikeuteen, joka olisi saavutettu ennen kyseisen päätöksen voimaantuloa 27.5.2009. Kantajat eivät siten voi perustella vaatimuksiaan jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohdalla.

54 Toiseksi kantajat väittävät vastauskirjelmissään, että parlamentin jäsenen toimen hoitamisen erityispiirteiden vuoksi jokaista jäsenen peräkkäistä toimikautta on tarkasteltava erillisenä siten, että kuhunkin toimikauteen liittyvät eläkeoikeudet saavutetaan kyseisen toimikauden päättyessä.

55 Tämä väite perustuu implisiittisesti mutta välttämättömästi kantajien edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetusta tuomiosta tekemään johtopäätökseen, jonka mukaan oikeus lisäeläkkeeseen olisi saavutettu edustajan toimikauden päättyessä riippumatta 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa luetelluista muista edellytyksistä (ks. edellä 29 kohta). Kantajat olisivat nimittäin ainoastaan tässä tapauksessa ja siis erityisesti, kun normaali 60 vuoden eläkeikä jätetään huomiotta, voineet saada automaattisesti jokaisen peräkkäisen toimikautensa päättyessä erillisen eläkeoikeuden kunkin toimikauden aikana maksamiensa eläkemaksujen perusteella.

56 Kuten edellä 40 kohdassa on kuitenkin todettu, oikeus lisäeläkkeeseen syntyy vasta sillä hetkellä, kun asianomainen parlamentin jäsen täyttää viimeisenkin 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa mainituista kumulatiivisista edellytyksistä, siitä riippumatta, mikä näistä edellytyksistä täyttyy viimeiseksi. Käsiteltävinä olevien asioiden kaikkien kantajien osalta viimeiseksi täyttyvä edellytys on ikää koskeva edellytys, sillä kaikki heistä ovat maksaneet eläkemaksuja vaaditun vähimmäisajan, kaikkien edustajantoimi on päättynyt eikä kukaan heistä ole vielä täyttänyt eläkeikää (60 vuotta ennen 14.7.2009, 63 vuotta sen jälkeen). Tästä seuraa, että vaikka eläkeoikeus olisi kantajien väittämin tavoin laskettava heidän kunkin peräkkäisen toimikautensa osalta erikseen, heidän ei tällä perusteella voitaisi todeta saavuttaneen oikeutta eläkkeeseen ennen 1.4.2009 tehdyn päätöksen voimaantuloa.

57 Tämä väite on näin ollen hylättävä tehottomana, eikä kysymystä siitä, onko se parlamentin väitteen mukaisesti jätettävä tutkimatta vai onko se hylättävä perusteettomana, ole tarpeen käsitellä.

58 Kolmanneksi kantajat esittävät väitteen väärinkäytöstä merkitsevästä siirtymätoimenpiteiden puuttumisesta. Tältä osin riittää tässä vaiheessa sen toteaminen, ettei väite ole merkityksellinen saavutettujen oikeuksien loukkaamista koskevan kanneperusteen yhteydessä. Sitä siis tarkastellaan toisen kanneperusteen käsittelyn yhteydessä.

59 Saavutettujen oikeuksien loukkaamista koskeva ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on edellä esitetyn perusteella hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista

– Väite oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamisesta

60 Vedotessaan oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen kantajat esittävät kolme pääasiallista väitettä. Ensiksi kantajat väittävät, että 1.4.2009 tehtyä päätöstä tehdessään puhemiehistö on loukannut ”lisäeläkesopimukseen” liittyvää oikeusvarmuutta ja sopimusten jatkuvuuden periaatetta. Toiseksi kantajat ovat sitä mieltä, että puhemiehistö ei ollut toimivaltainen muuttamaan 12.6.1990 hyväksyttyjä sääntöjä. Kolmanneksi he katsovat, että riidanalaisilla päätöksillä on taannehtivia vaikutuksia.

61 Ensimmäiseksi on riittävää todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut, että lisäeläkejärjestelmä kuuluu yksinomaan sellaisten julkisen vallan valtaoikeuksien piiriin, jotka parlamentille on annettu, jotta se voi suorittaa sille perussopimuksissa uskottuja tehtäviä. Parlamentin ja sen järjestelmään liittyneiden jäsenten tästä järjestelmästä johtuvat oikeudet ja velvollisuudet kuuluvat näin ollen niitä yhdistävien sääntöjen piiriin eivätkä perustu sopimukseen vaan julkisoikeuteen, eikä tätä toteamusta kumoa se, että asianomaiset henkilöt ovat liittyneet tähän järjestelmään vapaaehtoisesti (ks. vastaavasti edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 58–62 kohta).

62 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin on todennut, että puhemiehistö oli toimivaltainen tekemään 1.4.2009 tehdyn päätöksen (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 63 ja 64 kohta).

63 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin on todennut pääasiallisesti, ettei 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä ole ollut oikeusvaikutuksia ennen sen voimaantuloa, koska päätös vaikutti vain niiden parlamentin jäsenten asemaan, jotka eivät tuohon päivään mennessä olleet vielä saaneet oikeutta lisäeläkkeeseen, eikä päätöksellä siten ollut taannehtivia vaikutuksia (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 65 ja 66 kohta).

64 Oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskeva väite on siis hylättävä kokonaisuudessaan perusteettomana.

– Väite luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta

65 Kantajat huomauttavat, että he ovat lisäeläkejärjestelmään liittyessään nojautuneet selviin ja ennalta määrättyihin ehtoihin eikä tavoite, johon puhemiehistö on pyrkinyt, voi mennä heidän saavutettujen oikeuksiensa turvaamista koskevan edun edelle. Tätä perusteltua luottamusta ovat sitä paitsi vahvistaneet ASBL:n esimerkiksi 27.4.2001 tekemät laskelmat, jotka oli laadittu ennen 1.4.2009 tehtyä päätöstä sovellettujen sääntöjen perusteella. Kantajat katsovat vielä, että parlamentti on puhemiehistön 1.4.2009 tekemässä päätöksessä myöntänyt velvollisuutensa turvata lisäeläkejärjestelmään liittyneille annettujen sitoumusten täyttämisen riippumatta rahaston tilanteesta.

66 Tältä osin on riittävää muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut, ettei parlamentti ollut antanut mitään vakuutusta, joka olisi voinut synnyttää lisäeläkejärjestelmään liittyneissä parlamentin jäsenissä perustellun luottamuksen siihen, ettei tämän järjestelmän ehtoja muuteta tulevaisuudessa (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 70 kohta), etteivät ASBL:n 27.4.2001 esittämät arviot olleet peräisin parlamentista (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 71 kohta) ja että puhemiehistön 1.4.2009 pitämässään kokouksessa parlamentin nimissä antamalla sitoumuksella turvata lisäeläkejärjestelmään liittyneille jäsenille lisäeläkettä koskeva oikeus, joka säilytetään myös sen jälkeen, kun eläkerahasto on ehtynyt, oli tarkoitus ainoastaan turvata parlamentin jäsenten saavutetut eläkeoikeudet siinä todennäköisessä tilanteessa, että eläkerahasto ehtyy ennen kuin sen jäsenille kertyneet eläkeoikeudet on maksettu kokonaisuudessaan (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 73 kohta). Kuten edellä 47, 49 ja 50 kohdassa kuitenkin on todettu, kantajat eivät olleet saavuttaneet eläkeoikeuksia 27.5.2009 mennessä.

67 Näin ollen luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva väite ja siis ensimmäinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

Väite suhteellisuusperiaatteen loukkaamisesta

68 Kantajat väittävät, että 1.4.2009 tehty päätös vahingoittaa suhteettomasti heidän etujaan. Pakollisissa eläkejärjestelmissä yleisesti noudatetulla käytännöllä, jonka mukaan oikeus eläkkeeseen myönnetään 63 vuoden iässä, ei ole merkitystä tämän oikeudenkäynnin kohteena olevan vapaaehtoisen eläkejärjestelmän kannalta. Lisäksi kantajat pitävät suhteettomana sitä, että kaikki 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen entisissä 3 ja 4 artiklassa säädetyt ”erityiset maksutavat” on poistettu. Heidän mielestään olisi erityisesti ollut mahdollista pienentää kertasuorituksena maksettavissa olevien eläkeoikeuksien osuutta tämän mahdollisuuden poistamisen sijasta, eikä tämä olisi aiheuttanut rahastolle rahoitusongelmia.

69 Parlamentti kiistää nämä perustelut.

70 Aluksi on syytä muistuttaa, että suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin säännöstön lainmukaisuuden edellytyksenä on, että säännöstössä käyttöön otetuilla keinoilla voidaan toteuttaa kyseisellä säännöstöllä lainmukaisesti tavoitellut tavoitteet ja että näillä keinoilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi, ja silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on lähtökohtaisesti valittava vähiten rajoittava (ks. asia T-162/94, NMB France ym. v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok., s. II-427, 69 kohta).

71 Lisäksi on syytä muistuttaa, että lainsäätäjällä on laaja harkintavalta sosiaaliturvajärjestelmän suunnittelussa (asia T-135/05, Campoli v. komissio, tuomio 29.11.2006, Kok. H., s. I-A-2-297 ja II-A-2-1527, 71 ja 72 kohta ja asia F-54/06, Davis ym. v. neuvosto, tuomio 19.6.2007, Kok. H., s. I-A-1-165 ja II-A-1-911, 65 kohta), kuten tämän oikeudenkäynnin kohteena olevan kaltaisen lisäeläkejärjestelmän suunnittelussa. Tällä alalla toteutetun toimenpiteen laillisuutta voikin horjuttaa vain se, että toimenpide on ilmeisen soveltumaton sen tavoitteen saavuttamiseksi, johon toimivaltaisen toimielimen on pyrittävä (ks. edellä 70 kohdassa mainittu asia NMB France ym. v. komissio, tuomion 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja em. asia Campoli v. komissio, tuomion 143 kohta).

72 Toimen laillisuutta arvioitaessa on vielä otettava huomioon toimen tekemisajankohdan oikeudelliset ja tosiasialliset olosuhteet (ks. yhdistetyt asiat T-125/03 R ja T-253/03 R, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, presidentin määräys 30.10.2003, Kok., s. II-4771, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti asia C-449/98 P, IECC v. komissio, tuomio 17.5.2001, Kok., s. I-3875, 87 kohta, ja asia T-296/97, Alitalia v. komissio, tuomio 12.12.2000, Kok., s. II-3871,

86 kohta). Näin ollen lisäeläkerahaston varojen myöhempää mahdollisesti positiivista kehitystä ei voida ottaa huomioon tarkasteltaessa 1.4.2009 tehdyn päätöksen yhteydessä toteutettujen toimenpiteiden oikeasuhteisuutta.

– Tavoitellun päämäärän lainmukaisuus

73 Puhemiehistö on 1.4.2009 tekemällään päätöksellä tavoitellusta päämäärästä esittänyt päätöksen tekemisen yhteydessä neljä tavoitetta eli tavoitteet

— varmistaa, että parlamentin jäsenet, jotka ovat suorittaneet maksuja vapaaehtoiseen lisäeläkejärjestelmään, saavat eläkettä kyseisestä järjestelmästä

— välttää siinä määrin kuin mahdollista kaikenlainen taloudellinen vaikutus eurooppalaisiin veronmaksajiin

— varmistaa, että kaikki kustannukset jaetaan tasapuolisesti ja ottaen asianmukaisesti huomioon tarve selittää päätökset yleisölle

— säilyttää siinä määrin kuin mahdollista eläkerahaston likviditeetti.

74 On katsottava, että lisäeläkejärjestelmän sääntelyä koskevan toimivaltansa käyttämisen yhteydessä (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 63 ja 64 kohta) parlamentti on voinut oikeutetusti pyrkiä näihin tavoitteisiin. Tältä osin on erityisesti syytä muistuttaa, että lisäeläkejärjestelmä perustuu vakuutusmatemaattiseen laskentatapaan, jonka mukaan järjestelmään liittyneiden ja parlamentin vuosittain maksamien eläkemaksujen kokonaismäärän on lähtökohtaisesti vastattava saman vuoden aikana hankittujen eläkeoikeuksien kokonaismäärää siten, että järjestelmään liittyneiden maksuosuus on yksi kolmasosa ja parlamentin maksuosuus kaksi kolmasosaa (ks. vastaavasti edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 45 kohta). Jos tällaisessa järjestelmässä osoittautuu, että rahaston varojen tuottoa, jonka perusteella eläkemaksujen suuruus oli määritelty, koskevat ennusteet ovat olleet liian optimistisia, tästä on tehtävä se johtopäätös, että järjestelmään liittyneiden ja parlamentin aikaisemmin maksamat eläkemaksut ovat todellisuudessa olleet liian pieniä niitä vastaavien eläkeoikeuksien rahoittamiseksi. Järjestelmän palauttamiseksi tasapainoon on siten lähtökohtaisesti oikeutettua kerätä varoja sekä järjestelmään liittyneiltä että parlamentilta.

75 Tässä yhteydessä on hylättävä kantajien perustelu, jonka mukaan pakollisiin eläkejärjestelmiin sovellettavilla näkökohdilla ei olisi merkitystä perusteltaessa eläkeiän korottamista vapaaehtoisessa lisäeläkejärjestelmässä. Tältä osin pitää tosin paikkansa, että 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee, että 63 vuoden iän valitseminen uudeksi eläkeiäksi näyttää perustuneen viittaukseen jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 14 artiklan mukaiseen eläkeikään. Tästä huolimatta on niin, että kuten saman päätöksen johdanto-osan ensimmäisestä ja toisesta perustelukappaleesta sekä kaikista päätöksen tekemiseen liittyneistä olosuhteista ilmenee, päätös eläkeiän korottamisesta lisäeläkejärjestelmässä perustui pääasiallisesti lisäeläkerahaston vaikeaan taloudelliseen tilanteeseen ja erityisesti lyhyellä aikavälillä odotettavissa olleeseen akuuttiin likviditeettikriisiin eikä pyrkimykseen noudattaa muiden järjestelmien mukaista eläkeikää. Näin ollen tämä perustelu on hylättävä.

– Toteutettujen toimenpiteiden soveltuvuus tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi

76 Siltä osin kuin kyse on toteutettujen toimenpiteiden soveltuvuudesta tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, on syytä muistuttaa ensiksi eläkerahaston taloudellisesta tilanteesta vuoden 2009 alussa sellaisena kuin sitä kuvailtiin parlamentin pääsihteerin 1.4.2009 puhemiehistön jäsenille osoittaman viestin 4–6 kohdassa sekä 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan ensimmäisessä ja

toisessa perustelukappaleessa. Kyseinen tilanne oli heikentynyt huomattavasti, mikä oli seurausta erityisesti silloisesta finanssi- ja talouskriisistä sekä siitä, että jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vuoden 2009 heinäkuussa tapahtuneen voimaantulon jälkeen oli vakuutettujen, joita ei valittu uudelleen parlamenttiin, eläkemaksujen maksamisen lakkaamisen ja sijoitusten tuottojen riittämättömyyden vuoksi olemassa vaara siitä, etteivät käytettävissä olleet varat riitä eläkkeiden maksamisesta suoriutumiseen.

77 Erityisesti on huomattava muutos rahaston varojen arvossa, joka on vuoden 2006 lopusta vuoden 2009 alkuun laskenut 28,3 prosenttia, kuten seuraavasta taulukosta ilmenee:

	31/12/2006	30/06/2007	30/06/2008	30/09/2008	31/12/2008	28/02/2009
Varojen arvo (EUR)	202 153 585	218 083 135	189 406 299	180 628 488	159 047 636	144 973 916

78 Samoin maksettavien eläkkeiden kattamisaste, joka oli 30.6.2007 92 prosenttia, oli 31.12.2008 mennessä laskenut 63 prosenttiin.

79 Lisäksi parlamentin pääsihteerin 1.4.2009 päivätyn viestin mukaan maksettavien eläkkeiden kustannusten arvioitiin olevan elokuusta 2009 lähtien miljoona euroa kuukaudessa. Oli myös odotettavissa, että rahaston varat eivät enää vuodesta 2010 lähtien riittäisi rahaston eläkkeiden maksamista koskevien velvoitteiden suorittamiseksi ja että rahasto olisi sen vuoksi joutunut realisoimaan varojaan eläkkeiden maksamiseksi. Eläkerahaston varoja 28.2.2009 koskevista kertomuksista nimittäin ilmenee, että ASBL:n ja SICAV:n likvidien eli välittömästi ilman lisäkustannuksia käytettävissä olleiden varojen yhteismäärä juoksevien velvoitteiden täyttämiseksi oli tuona päivänä noin viisi miljoonaa euroa. Parlamentin pääsihteerin 1.4.2009 päivätyn viestin mukaan eläkerahaston varojen odotettiin ehtyvän kokonaan vuoteen 2023 mennessä.

80 Nämä ennusteet oli laadittu parlamentin päivämäärän 1.4.2009 osalta tekemien ennakkosimulointien perusteella ja ottaen huomioon parlamentin tilaaman riippumattoman vakuutusmatemaattisen tutkimuksen, jossa arvioitiin rahaston tilannetta 30.6.2007 (jäljempänä alkuperäinen tutkimus), sekä tutkimuksen päivitykset tilanteisiin 31.12.2008 ja 28.2.2009. Näissä simuloinneissa ennustettiin, että 105 lisäeläkejärjestelmään liittynyttä jäsentä hakisi eläkettään vuoden 2009 jälkimmäisellä puoliskolla. Tämän luvun suuruus oli laskettu ottaen huomioon ainoastaan ne järjestelmään liittyneet jäsenet, jotka täyttäisivät 60 vuotta vuoden 2009 jälkimmäisellä puoliskolla, ja arvioiden jäsenten keskimääräiseksi vaihtuvuudeksi 50 prosenttia. Jos kaikki nämä 105 jäsentä olisivat hakeneet 25 prosenttia lisäeläkkeestään kertasuorituksena, siitä olisi aiheutunut rahastolle noin 7 900 000 euron lisäkustannukset, minkä vuoksi se olisi käytettävissä olleet vähäiset varat huomioon ottaen ollut pakotettu realisoimaan osan varoistaan talouskriisin vuoksi hyvin alhaiseen hintaan. Näissä simuloinneissa ei sen sijaan otettu huomioon niitä entisiä jäseniä, joilla oli oikeus pyytää eläkkeensä aikaistettuna 50 vuoden iästä lähtien, koska tätä mahdollisuutta oli aikaisemmin käytetty vain harvoin.

81 Kaikkien näiden seikkojen valossa osoittautuu, että 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä voitiin toteuttaa tai ainakin edistää useita edellä 73 kohdassa mainittuja tavoitteita.

82 Sekä eläkeiän korottamisella kolmella vuodella että lisäeläkkeen maksamista osittain kertasuorituksena koskeneen mahdollisuuden poistamisella ja aikaistetun eläkkeen poistamisella saatiin nimittäin lykätyksi maksuja, jotka eläkerahaston olisi muussa tapauksessa ollut pakko maksaa vuoden 2009 jälkimmäisestä puoliskosta lähtien. Näin ollen näillä toimenpiteillä oli mahdollista välittömästi välttää eläkerahaston likviditeettikriisi, arvopaperien realisointi epäedullisin ehdoin ja se, että huomattava tulo jää saamatta, ja siten toteuttaa neljäs edellä 73 kohdassa mainituista tavoitteista.

83 Toisin kuin kaksi muuta toimenpidettä, eläkeiän korottaminen ei myöskään ollut neutraali asianomaisten järjestelmään liittyneiden jäsenten odotettavissa olleiden eläkkeiden vakuutusmatemaattisen arvon kannalta, koska eläkkeen maksamisen kokonaiskestoaika lyheni kolmella vuodella mutta tulevilta eläkkeensaajilta kuukausittain perittävä maksu säilyi samansuuruisena. Tällä toimenpiteellä voitiin siten myös parantaa maksettavien eläkkeiden kattamisastetta edellä 78 kohdassa mainittuihin lukuihin verrattuna ja siten edistää ensimmäistä, toista ja kolmatta edellä 73 kohdassa mainituista tavoitteista.

84 Kantajat eivät ole kiistäneet yleisesti eläkerahaston vaikeaa taloudellista tilannetta sellaisena kuin sitä on kuvailtu edellä 76–79 kohdassa, mutta he ovat vedonneet kahteen perusteluun kyseenalaistaakseen ennustetun alijäämän suuruuden sekä käytettävissä olevien varojen määrän, sellaisena kuin puhemiehistö on sen todennut.

85 Ensinnäkin kantajat viittaavat erääseen edellä 80 kohdassa mainitun alkuperäisen tutkimuksen katkelmaan. Kyseisen katkelman keskeisen sisällön mukaan sillä, että järjestelmään liittynyt jäsen valitsee eläkkeensä maksamisen osittain kertasuorituksena, ei juuri ole vakuutusmatemaattista merkitystä eikä se siten vaikuta eläkerahaston rahoitusvajeeseen.

86 Tältä osin on ensinnäkin syytä muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että alkuperäinen tutkimus perustui muun muassa 30.6.2007 edeltäneen ajan kehityksen tulevaisuudennäkymiin perustuvaan oletukseen, jonka mukaan rahaston varojen vuosittainen tuotto olisi 6,99 prosenttia, kun todellinen kehitys 30.6.2007–28.2.2009 on sen sijaan ollut jatkuvasti negatiivinen. Unionin yleinen tuomioistuin on päätellyt tästä, ettei kyseisen tutkimuksen päätelmillä ollut mitään merkitystä lisäeläkerahaston taloudellisen tilanteen kannalta 1.4.2009 tehdyn päätöksen tekemisajankohtana (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 103 ja 104 kohta).

87 Toiseksi kantajien mainitsema alkuperäisen tutkimuksen katkelma koskee joka tapauksessa pelkästään eläkkeen maksamista osittain kertasuorituksena muttei aikaistettua eläkettä eikä eläkeiän korottamista.

88 Alkuperäisen tutkimuksen katkelmaan perustuva väite on siis hylättävä.

89 Toiseksi kantajat väittävät, että eläkerahaston likvidien varojen määrä 28.2.2009 oli noin kahdeksan miljoonaa eikä noin viisi miljoonaa euroa, kuten parlamentti ilmoittaa (ks. edellä 79 kohta). Tältä osin he väittävät puhemiehistön tehneen ilmeisen arviointivirheen. Kantajat nojautuvat maaliskuussa 2011 käytyyn sähköpostinvaihtoon. Ensimmäisen sähköpostiviestin oli lähettänyt 30.3.2011 yksi eläkerahaston sijoituskomitean jäsenistä eläkerahaston hoitajalle, ja tähän viestiin sisältyy muun muassa seuraava jakso:

”Likvidi kokonaistaso vuoden 2009 helmikuun lopussa oli noin 8 milj. EUR:

Sicavin likviditeetti 6 885 045 EUR (sisältäen 3 869 848 EUR) (2009 02 27 NAV -paketin sivu 11)

ASBL:n likviditeetti 1 172 163 EUR”.

90 Tältä osin on syytä muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut, että edellä mainitussa 30.3.2011 lähetetyssä sähköpostiviestissä mainittu varojen määrä kahdeksan miljoonaa euroa perustuu todennäköisesti sekaannukseen välittömästi ilman kustannuksia käytettävissä olevien varojen ja niiden varojen välillä, jotka on sijoitettu rahana sijoitustileille ja jotka eivät ole välittömästi käytettävissä ilman kustannuksia (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 111 kohta).

91 Näin ollen tähän sähköpostinvaihtoon perustuva peruste samoin kuin väite ilmeisestä arviointivirheestä on hylättävä.

– Vähiten rajoittavan toimenpiteen valinta

92 Vähiten rajoittavan toimenpiteen valinnasta kantajat katsovat ensinnäkin, että on suhteetonta poistaa lisäeläkejärjestelmään liittyneiltä kokonaan mahdollisuus nostaa osa eläkkeestä kertasuorituksena, koska olisi ollut mahdollista rajoittaa prosenttiosuutta, joka eläkkeestä voidaan suorittaa etukäteisenä tai kiinteämääräisenä kertasuorituksena.

93 Yhtäältä on todettava, että edellä 79 kohdassa olevissa likimääräisissä laskelmissa on oletettu, että lisäeläkejärjestelmään liittyneistä entisistä jäsenistä kaikki 105 jäsentä, jotka saattoivat hakea eläkettä vuoden 2009 jälkimmäisellä puoliskolla, päätyisivät hakemaan eläkkeestään kertasuorituksena suurimman mahdollisen määrän eli 25 prosenttia. On siis totta, että nämä luvut olivat tältä osin pahimman mahdollisen skenaarion mukaisia ja että oli mahdollista, että rahaston todelliset menot vuoden 2009 jälkimmäisellä puoliskolla olisivat pienempiä. Tätä skenaariota ei kuitenkaan voitu missään tapauksessa sulkea pois.

94 Kuten edellä 80 kohdassa on todettu, kyseisissä laskelmissa ei toisaalta ollut otettu huomioon mahdollisia hakemuksia eläkkeen saamisesta aikaistettuna, joten laskelmissa oli sivuutettu eräs eläkerahastoon kohdistuva määrältään vähäinen mutta silti todellinen taloudellinen riski. Tältä osin on korostettava, että eläkerahaston taloudellisessa tilanteessa, sellaisena kuin se on kuvattu edellä, oli välttämätöntä toimia varovasti ja suojata rahaston lyhyen aikavälin likviditeettiä niin hyvin kuin mahdollista. Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, ettei kertasuorituksena nostamisen mahdollisuuden poistamisella eikä aikaistetun eläkkeen saamismahdollisuuden poistamisella ollut mitään vakuutusmatemaattista vaikutusta. Näiden mahdollisuuksien poistamista on sen vuoksi pidettävä lisäeläkejärjestelmään liittyneille vain vähän rajoittavana toimenpiteenä.

95 Tästä seuraa, ettei kertasuorituksena nostamisen mahdollisuuden poistamista eikä aikaistetun eläkkeen saamismahdollisuuden poistamista voida pitää edellä 71 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla soveltumattomana niiden edellä 73 kohdassa lueteltujen tavoitteiden saavuttamiseen, joihin 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä pyrittiin. Nämä toimenpiteet olivat siten suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

96 Toiseksi kantajat väittävät, että jotta eläkeiän korottaminen kolmella vuodella olisi suhteellisuusperiaatteen mukainen, se olisi edellyttänyt siirtymätoimenpiteitä.

97 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että 1.4.2009 tehdyssä päätöksessä määrättiin siirtymätoimenpiteestä. Vaikka nimittäin eläkeikä korotettiin lähtökohtaisesti 63 vuoteen seitsemännen vaalikauden ensimmäisestä päivästä eli 14.7.2009 lähtien, tuohon päivään mennessä 60 vuotta täyttäneillä järjestelmään liittyneillä jäsenillä oli vielä kolmen kuukauden ajan mahdollisuus pyytää eläkkeensä maksamista. Kantajat vaativat siis lisää siirtymätoimenpiteitä niiden parlamentin entisten jäsenten hyväksi, jotka eivät olleet saavuttaneet 60 vuoden ikää 14.7.2009 mennessä.

98 Toiseksi on tärkeää muistuttaa, että kuten edellä 74 kohdassa on todettu, on niin, että jos rahastointiin perustuvassa eläkejärjestelmässä osoittautuu, että rahaston varojen tuottoa, jonka perusteella eläkemaksujen suuruus oli määritelty, koskevat ennusteet ovat olleet liian optimistisia, tästä on tehtävä se johtopäätös, että aikaisemmin maksetut eläkemaksut ovat todellisuudessa olleet liian pieniä niitä vastaavien eläkeoikeuksien rahoittamiseksi ja että järjestelmän palauttamiseksi tasapainoon on tällöin lähtökohtaisesti oikeutettua kerätä varoja sekä järjestelmään liittyneiltä että parlamentilta.

99 Siltä osin kuin on kyse parlamentin maksuosuuksista, käsiteltävässä asiassa on syytä korostaa, että 1.4.2009 tehdyn päätöksen yhteydessä parlamentti on yhtäältä luopunut säännöistä, joiden mukaan parlamentilla oli mahdollisuus saada palautetuksi oma maksuosuutensa eläkemaksuista niissä 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 5 ja 6 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, joissa järjestelmään liittynyt jäsen päättää erota eläkejärjestelmästä ja hänelle tällöin palautetaan hänen

maksamansa eläkemaksut, jolloin parlamentin maksuosuus siis jää pysyvästi eläkerahastoon, ja toisaalta taannut lisäeläkejärjestelmään liittyneille jäsenille oikeuden saada eläkkeensä siinäkin tapauksessa, että eläkerahaston varat ehtyvät.

100 Tältä osin on merkityksetöntä, oliko tällainen parlamentin antama sitoumus olemassa jo ennen 1.4.2009 tehtyä päätöstä, kuten kantajat ovat väittäneet. Vaikka niin olisi, on nimittäin otettava huomioon, että eläkerahaston varojen odotettiin ehtyvän ennenaikaisesti kyseisen päätöksen yhteydessä toteutetuista toimenpiteistä huolimatta.

101 Alkuperäisestä tutkimuksesta ilmeneekin, että eläkerahaston on suoritettava lisäeläkejärjestelmään perustuvia maksuja aina vuoteen 2088 asti. Lisäeläkerahaston vakuutusmatemaatikon huhtikuussa 2010 laatimassa kertomuksessa, jossa on otettu huomioon tilanne 31.12.2009 ja jossa tehtyjä päätelmiä asianosaiset eivät ole kyseenalaistaneet, päädytään sen sijaan sellaiseen lopputulokseen, että kun 1.4.2009 tehdyn päätöksen yhteydessä toteutetut toimenpiteet otetaan huomioon, rahaston varojen ehtymistä saadaan lykätyksi vain kolmella vuodella eli vuoteen 2026 asti ja että tämä perustuu erityisesti poikkeuksellisen suureen 17 prosentin tuottoon vuodelta 2009.

102 Näin ollen eläkerahaston menot vuosina 2026–2088 jäävät erittäin suurella todennäköisyydellä kokonaisuudessaan parlamentin maksettaviksi.

103 Lisäeläkejärjestelmään liittyneiden jäsenien maksuosuuksista on jo edellä 94 kohdassa todettu, ettei kertasuorituksena nostamisen mahdollisuuden poistamisella eikä aikaistetun eläkkeen saamismahdollisuuden poistamisella ollut mitään vakuutusmatemaattista vaikutusta. Näin ollen eläkeiän korottaminen oli ainoa toimenpide, joka vaikutti järjestelmään liittyneiden jäsenten odotettavissa olevien eläkkeiden arvoon ja jonka siis voitiin katsoa vaikuttavan järjestelmään liittyneiden jäsenten kertymässä oleviin oikeuksiin.

104 Kolmanneksi on parlamentin tavoin todettava, että siirtymätoimenpiteistä päättäminen olisi kaikissa tapauksissa vaarantanut 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä tavoiteltujen päämäärien edistämisen. Tämä koskee erityisesti eläkeiän korottamista, jonka seurauksena on erityisesti se, että lisäeläkkeen maksaminen niille järjestelmään liittyneille, jotka eivät olleet enää parlamentin jäseniä eivätkä olleet saavuttaneet 60 vuoden ikää 14.7.2009, siirtyy kolme vuotta myöhemmäksi, mikä helpottaa rahaston likviditeetin säilyttämistä. Siirtymätoimenpiteiden toteuttaminen näiden järjestelmään liittyneiden jäsenten hyväksi olisi nimittäin aikaistanut sitä ajankohtaa, josta lähtien he voivat pyytää lisäeläkkeensä maksamista.

105 Tässä yhteydessä on syytä ottaa huomioon myös se, että vuonna 2009 oli tiedossa, että parlamentin jäsenten lisäeläkejärjestelmä lakkaa. Yhtäältä nimittäin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 4 kohdan mukaan (ks. edellä 8 kohta) uusien jäsenten liittyminen järjestelmään ei ollut mahdollista enää kuudennen vaalikauden päättymisen 13.7.2009 jälkeen. Toisaalta eläkerahasto lakkaisi perimästä useilta järjestelmään kuuluvilta, joita ei ole valittu uudelleen parlamentin jäseniksi, eläkemaksuja tuosta päivästä lähtien. Lopuksi edellä 97 kohdassa mainitun poikkeussäännöksen mukaan niillä järjestelmään kuuluvilla, joita ei valittu uudelleen parlamentin jäseniksi ja jotka olivat vähintään 60-vuotiaita, oli mahdollisuus pyytää eläkkeensä maksamista 14.7.2009 lähtien.

106 Näin ollen parlamentin jäsenten lisäeläkejärjestelmää ei ollut mahdollista palauttaa tasapainoon vähitellen usean vuoden aikana säätämällä suotuisammista siirtymätoimenpiteistä. Päinvastoin oli välttämätöntä toteuttaa toimenpiteitä, joilla välittömästi taattaisiin varojen säilyminen riittävinä, jotta eläkerahaston varojen ennenaikainen realisointi voitaisiin välttää. Tässä tilanteessa mikä tahansa 60 vuoden ikää lähestyvien järjestelmään liittyneiden jäsenten hyväksi toteutettava lisätoimenpide olisi saattanut vaarantaa 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä tavoiteltujen päämäärien toteutumisen. Koska vähemmän rajoittavien toimenpiteiden valitseminen ei siten olisi riittänyt edellä 73 kohdassa mainittujen eri tavoitteiden edistämiseen samassa määrin, kertymässä oleviin eläkeoikeuksiin

vaikuttavien toimenpiteiden toteuttaminen eli eläkeiän korottaminen oli oikeutettua ilman, että samalla säädettäisiin siirtymätoimenpiteistä niiden järjestelmään liittyneiden jäsenten hyväksi, jotka olivat 14.7.2009 lähellä 60 vuoden ikää.

107 Tältä osin on syytä lisätä, ettei eläkeiän korottamisella ylitetty sitä, mikä oli kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen, kuten edellä 70 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä edellytetään. Kuten nimittäin edellä 100 ja 101 kohdassa on todettu, kyseisellä toimenpiteellä pystyttiin ainoastaan siirtämään ajankohtaa, jona rahaston varat ehtyisivät ennenaikaisesti, minkä tapahtuminen oli joka tapauksessa odotettavissa. Näin ollen varsinkaan tavoitetta ”välttää siinä määrin kuin mahdollista kaikenlainen taloudellinen vaikutus eurooppalaisiin veronmaksajiin” ei saavutettu täysimääräisesti. Siten 1.4.2009 tehdyn päätöksen yhteydessä toteutettuja toimenpiteitä ei sitä suuremmalla syyllä voida pitää edellä 71 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla ilmeisen soveltumattomina edellä 73 kohdassa mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi.

108 Kantajat väittävät vielä kolmanneksi, ettei siirtymätoimenpiteiden puuttumista voida suhteellisuusperiaatteen kannalta oikeuttaa 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä tavoiteltuun päämäärään nähden, koska kyseinen päätös ei sisällä mitään asiaan liittyvää perustelua, jonka perusteella voitaisiin todeta, olisivatko tällaiset toimenpiteet vaarantaneet tämän tavoitteen. Istunnossa he ovat lisäksi väittäneet, ettei ASBL:n hallituksen jäseniä ollut kuultu ennen päätöksen tekemistä. Tältä osin on syytä todeta, että vaikka onkin totta, että 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan ensimmäiseen ja toiseen perustelukappaleeseen sisältyy vain lyhyt yhteenveto eläkerahaston taloudellisesta tilanteesta, niissä kuitenkin tuodaan selvästi esiin, että on välttämätöntä säilyttää rahaston likviditeetti, mikäli se suinkin on mahdollista. Kuten edellä 104–106 kohdassa selostetuista seikoista ilmenee, nimenomaan välttämättömyyden vuoksi on ollut perusteltua, ettei puhemiehistö ole sisällyttänyt 1.4.2009 tekemäänsä päätökseen enempiä siirtymätoimenpiteitä. Lisäksi eläkerahaston taloudellisesta tilanteesta ja sen korjaamiseksi suunnitelluista toimenpiteistä oli ennen kyseisen päätöksen tekemistä keskusteltu perusteellisesti useissa rahaston johtajien ja ASBL:n edustajien välisissä tapaamisissa, joista viimeinen oli 31.3.2009. Näin ollen kantajat eivät voi pätevästi väittää, ettei siirtymätoimenpiteiden puuttumiselle olisi esitetty asianmukaisia perusteluja.

109 Väite suhteellisuusperiaatteen loukkaamisesta on näin ollen hylättävä.

Väite yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta

110 Kantajat väittävät, että 1.4.2009 tehty päätös on syrjivä, koska sillä korotetaan eläkeikää muttei säädetä siirtymätoimenpiteistä. Tältä osin kantajat esittävät kaksi esimerkkiä yhteisön eläkejärjestelmien muutoksista, joiden yhteydessä Euroopan unionin neuvosto on säätänyt siirtymätoimenpiteistä. Syrjintää on myös niiden parlamentin jäsenten, jotka ovat täyttäneet 60 vuotta ennen 14.7.2009 ja jotka ovat saaneet lisäeläkkeen heti 60 vuotta täytettyään, ja niiden jäsenten, jotka täyttävät 60 vuotta vasta tuon päivän jälkeen ja joiden saavuttamiin oikeuksiin sovelletaan kaikkia 1.4.2009 tehdystä päätöksestä johtuvia rajoituksia, välillä. Parlamentin jäsenet, jotka ovat täyttäneet 60 vuotta ennen 14.7.2009, eivät kuitenkaan ole saavutettujen oikeuksien ja perustellun luottamuksen kannalta eri asemassa kuin nuoremmat jäsenet ja varsinkaan sellaiset nuoremmat jäsenet, jotka olivat ennen tuota päivää täyttäneet aikaistetun eläkkeen saamisen edellytykset tai olivat lähellä 60 vuoden ikää.

111 Parlamentti kiistää nämä perustelut.

112 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta loukataan, jos kahta henkilöryhmää, joiden tosiasiallisessa ja oikeudellisessa asemassa ei ole olennaisia eroja, kohdellaan eri tavoin tai jos erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavoin (asia T-100/92, La Pietra v. komissio, tuomio 15.3.1994, Kok. H., s. I-A-83 ja II-275, 50 kohta ja asia T-66/95, Kuchlenz-Winter v. komissio, tuomio 16.4.1997, Kok., s. II-637, 55 kohta; ks. vastaavasti asia T-251/02, E v. komissio, tuomio 13.12.2004, Kok. H., s. I-A-359 ja II-1643, 123 kohta).

113 Lisäksi alalla, jolla lainsäätäjällä on laaja harkintavalta, tuomioistuimet tutkivat yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteiden noudattamista valvoessaan vain sen, ettei asianomainen toimielin ole tehnyt mielivaltaista tai tavoiteltuun päämäärään nähden ilmeisen soveltumatonta erottelua (ks. edellä 71 kohdassa mainittu asia Campoli v. komissio, tuomion 97 kohta ja edellä 71 kohdassa mainittu asia Davis ym. v. neuvosto, tuomion 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

114 Tässä tapauksessa kantajat ensinnäkin vertaavat lisäeläkejärjestelmän muuttamista Euroopan unionin virkamiesten eläkejärjestelmän muuttamiseen, joka tapahtui, kun Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.3.2004 annettu neuvoston asetus (EY, Euratom) N:o 723/2004 (EUVL L 124, s. 1) tuli voimaan, sekä Euroopan komission jäsenten ja unionin tuomioistuinten jäsenten eläkejärjestelmän muuttamiseen, joka tapahtui, kun komission puheenjohtajan ja jäsenten sekä yhteisön tuomioistuimen presidentin, tuomarien, julkisasiamiesten ja kirjaajan sekä yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin, jäsenten ja kirjaajan palkkajärjestelyistä annetun asetuksen N:o 422/67/ETY, N:o 5/67/Euratom muuttamisesta 30.4.2004 annettu neuvoston asetus (EY, Euratom) N:o 1292/2004 (EUVL L 243, s. 23) tuli voimaan. Kantajat pyrkivät näin osoittamaan, että heillä olisi pitänyt olla oikeus siirtymätoimenpiteisiin samoin kuin näissä asetuksissa tarkoitetuilla henkilöillä.

115 Tältä osin on ensinnäkin syytä todeta asetuksen N:o 1292/2004 yhteydessä toteutetuista siirtymäsäännöksistä tehtävissään ennen 1.5.2004 olleiden komission ja unionin tuomioistuinten jäsenten hyväksi, ettei kyseisiä siirtymäsäännöksiä voida käyttää vertailukohtana nyt käsiteltävässä tapauksessa, koska ne eivät koske eläkeiän korottamista vaan ainoastaan eläkeoikeuksien vuotuisen karttumisprosentin alentamista.

116 Toiseksi unionin virkamiesten eläkejärjestelmän muutoksesta on todettava, että asetuksella N:o 723/2004 toteutettu eläkeiän korottaminen 60 vuodesta 63 vuoteen koski 1.5.2004 palveluksessa olleita virkamiehiä sellaisenaan vain siinä tapauksessa, etteivät he vielä olleet saavuttaneet 30 vuoden ikää. Samana päivänä palveluksessa olleiden 30–49-vuotiaiden virkamiesten eläkeikä porrastettiin heidän ikänsä perusteella 62 vuoden ja 8 kuukauden ja 60 vuoden ja 2 kuukauden välille. Virkamiesten, jotka olivat palveluksessa 1.5.2004 ja olivat täyttäneet 50 vuotta tai olleet palveluksessa 20 vuotta, eläkeiäksi vahvistettiin edelleen 60 vuotta.

117 Asetuksen N:o 723/2004 yhteydessä toteutettujen siirtymätoimenpiteiden keskeisenä sisältönä oli siten yhtäältä näiden muutosten voimaantulopäivänä palveluksessa olleiden eräiden virkamiesten vapauttaminen niiden soveltamisesta ja toisaalta näiden muutosten porrastettu soveltaminen niiden voimaantulopäivänä palveluksessa olleiden virkamiesten iän perusteella.

118 Tässä yhteydessä on ensinnäkin tärkeää kuitenkin todeta, että unionin virkamiesten odotettavissa oleva vanhuuseläke on useimmissa tapauksissa pääasiallinen tai ainoa vanhuuteen perustuva tulo, johon heillä on oikeus ammattitoimintansa perusteella. Euroopan parlamentin jäsenen edustajantoimi ei sen sijaan yleensä ole yksinomaisen ammattitoiminnan luonteinen. Edustajantointa hoidetaan siis yleensä parlamentin jäsenen muiden ammattitoimintajaksojen jälkeen tai niitä ennen tai jopa samanaikaisesti sellaisen toiminnan kanssa. Näin ollen riidanalaisesta järjestelmästä saatava lisäeläke on pääsääntöisesti vain osa parlamentin entisten jäsenten vanhuuteen perustuvista tuloista, koska he ovat yleensä saavuttaneet muita eläkeoikeuksia muussa ammattitoiminnassaan. Tästä seuraa, ettei lisäeläkejärjestelmän muuttaminen voi vaikuttaa järjestelmään liittyneiden asemaan samalla tavoin kuin unionin virkamiesten eläkejärjestelmän muuttaminen vaikuttaa näiden asemaan.

119 Toiseksi asetuksen N:o 723/2004 yhteydessä päätetty unionin virkamiesten eläkejärjestelmän muutos perustui muihin kuin niihin syihin, joihin 1.4.2009 tehdyssä päätöksessä viitataan parlamentin jäsenten lisäeläkejärjestelmän muutosten perusteeksi.

120 Eläkeiän korottamisesta unionin virkamiesten eläkejärjestelmän yhteydessä nimittäin todetaan asetuksen N:o 723/2004 johdanto-osan 29 perustelukappaleessa, että ”väestörakenteessa tapahtuvat muutokset ja asianomaisen väestön ikärakenteen muutokset rasittavat kuitenkin yhä enemmän yhteisön eläkejärjestelmää ja edellyttävät eläkeiän korottamista ja eläkeoikeuksien vuotuisen karttumisprosentin alentamista kuitenkin sillä edellytyksellä, että jo palveluksessa oleviin virkamiehiin sovelletaan siirtymätoimenpiteitä”. Tästä perustelukappaleesta ilmenee selvästi, että virkamiesten eläkeiän korottaminen ja eläkeoikeuksien vuotuisen karttumisprosentin alentaminen merkitsivät eläkejärjestelmän sopeuttamista väestörakenteen asteittaisiin muutoksiin eivätkä reagointia kyseisen järjestelmän akuuttiin kriisiin. Tällaisessa tilanteessa oli mahdollista tai suorastaan välttämätöntä säätää siirtymätoimenpiteistä muutosten voimaan tullessa palveluksessa olleiden virkamiesten hyväksi.

121 Kuten edellä 75 kohdassa on jo todettu, 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan ensimmäisestä ja toisesta perustelukappaleesta sekä kaikista päätöksen tekemiseen liittyneistä olosuhteista ilmenee, että kyseinen päätös – ja erityisesti päätös eläkeiän korottamisesta lisäeläkejärjestelmässä – perustui sen sijaan pääasiallisesti lisäeläkerahaston välittömään likviditeettikriisiin. Kyseinen kriisi ei aiheutunut väestörakenteen asteittaisesta muuttumisesta vaan sen aiheuttivat yhdessä ensinnäkin rahoituskriisi, joka oli merkittävästi alentanut rahaston varojen arvoa, ja toisaalta rahaston tulojen ja menojen epätasapaino, koska järjestelmään eläkemaksuina kertyvät tulot olivat vähentyneet siksi, ettei järjestelmään liittynyt uusia jäseniä enää seitsemännen vaalikauden alettua vuonna 2009, ja järjestelmän menot olivat lisääntyneet siksi, että suuri määrä parlamentin jäseniä, joita ei valittu uudelleen, oli juuri jäämässä eläkkeelle. Tältä osin on syytä korostaa, että tämä epätasapaino oli lisäeläkejärjestelmän rakenteellinen ominaisuus, koska järjestelmä oli väliaikainen ja poistuisi vähitellen käytöstä jäsenten asemaa koskevien sääntöjen tultua voimaan seitsemännen vaalikauden alussa 14.7.2009.

122 Toisin kuin unionin virkamiesten eläkejärjestelmän tilanteelle vuonna 2004, lisäeläkerahaston tilanteelle vuoden 2009 alussa oli siten ominaista erityinen hätätilanne, jonka vuoksi oli perusteltua rajoittaa lisäeläkejärjestelmään liittyneiden hyväksi toteutettavat siirtymätoimenpiteet niin vähäisiksi kuin suinkin mahdollista. Tältä osin on syytä lisätä, että koska järjestelmään ei liittynyt uusia jäseniä enää 14.7.2009 lähtien, 1.4.2009 tehdyn päätöksen yhteydessä toteutetut toimenpiteet koskivat tosiasiallisesti vain parlamentin jäseniä, jotka olivat tuohon päivään mennessä jo liittyneet järjestelmään. Tässä tilanteessa sellaisten enempien siirtymätoimenpiteiden, jotka olisivat verrattavissa asetuksen N:o 723/2004 yhteydessä säädettyihin virkamiehiä koskeviin toimenpiteisiin, toteuttaminen järjestelmään kuuluvien entisten jäsenten hyväksi olisi tehnyt toteutetut toimenpiteet täysin merkityksettömiksi.

123 Tästä seuraa, että koska lisäeläkejärjestelmän muutokset perustuivat vuoden 2009 alussa vallinneeseen likviditeettiä ja eläkeoikeuksien kattamisastetta koskeneeseen erityiseen hätätilanteeseen, kantajien tilanne ei ole verrattavissa niiden unionin virkamiesten tilanteeseen, joita heidän eläkejärjestelmäänsä asetuksella N:o 723/2004 tehdyt muutokset koskivat.

124 Näin ollen yhtäältä parlamentin jäsenten ja toisaalta unionin virkamiesten tosiasiallisessa ja oikeudellisessa asemassa oli olennaisia eroja, joiden vuoksi heitä on voitu kohdella eri tavalla päätettäessä siirtymätoimenpiteistä.

125 Toiseksi kantajat vertailevat yhtäältä niiden parlamentin jäsenten tilannetta, jotka olivat täyttäneet 60 vuotta ennen 14.7.2009 ja ovat voineet saada eläkkeensä 60 vuoden iässä, ja toisaalta niiden jäsenten tilannetta, jotka ovat täyttäneet 60 vuotta tuon päivän jälkeen ja ovat voineet saada eläkkeensä vasta 63 vuoden iässä. Ensiksi mainitulla ryhmällä oli mahdollisuus saada lisäeläkkeensä 1.8.2009 lähtien, kun sen sijaan jälkimmäisen ryhmän oli odotettava vähintään 1.8.2012 asti. Vähäinen ikäero saattoi siten siirtää lisäeläkkeen saamista kolmella vuodella, mikä asianosaisten antamien tietojen mukaan koski noin sataa lisäeläkejärjestelmään liittyneistä yli tuhannesta henkilöstä.

126 Tämä tilanne johtuu 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 ja 1 a kohdan, sellaisina kuin ne ovat muutettuina 1.4.2009 tehdyllä päätöksellä, yhteisvaikutuksesta. Kyseisellä päätöksellä otettiin nimittäin käyttöön eläkeiän 63 vuodeksi korottamista koskeva aikaraja 14.7.2009 siten, että niillä järjestelmään liittyneillä, jotka ovat täyttäneet 60 vuotta ennen tuota päivää ja joita ei ole valittu (uudelleen) parlamentin jäseneksi seitsemännellä vaalikaudella, oli oikeus saada lisäeläkkeensä jo 14.7.2009 lähtien.

127 Parlamentti ilmoitti unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen istunnossa vastatessaan, että vaikka pitääkin paikkansa, että 1.4.2009 tehdyssä päätöksessä päätettyjen toimenpiteiden kielteiset vaikutukset kohdistuvat näin ollen vain 10 prosenttiin lisäeläkejärjestelmään liittyneistä jäsenistä, parlamentti oli kuitenkin pitänyt tätä toimenpidettä vähemmän rajoittavana verrattuna sellaisiin toimenpiteisiin, jotka olisivat vaikuttaneet kuukausittain maksettavan eläkkeen määrään, kuten esimerkiksi eläkkeiden kuukausittaisen määrän yleinen vähentäminen, joka olisi kohdistunut kaikkiin järjestelmään liittyneisiin, myös niihin, jotka jo saivat lisäeläkettään.

128 Tältä osin on ensinnäkin syytä korostaa, että ne järjestelmään liittyneet, jotka saivat lisäeläkettään jo 1.4.2009 tehdyn päätöksen voimaan tullessa, olivat tuohon päivään mennessä jo täysimääräisesti hankkineet oikeutensa lisäeläkkeeseen, kun taas kantajien osalta asia ei ollut niin, kuten edellä 47 kohdassa on todettu.

129 Tästä seuraa, että koska yhtäältä kantajien ja toisaalta niiden järjestelmään liittyneiden, jotka saivat lisäeläkettään jo 1.4.2009 tehdyn päätöksen voimaantulopäivänä, tosiasiallinen ja oikeudellinen asema eroavat toisistaan, heihin on voitu soveltaa erilaista kohtelua.

130 Toiseksi on syytä todeta niiden järjestelmään liittyneiden hyväksi säädetystä siirtymätoimenpiteestä, jotka täyttäisivät 60 vuotta 1.4.2009 tehdyn päätöksen voimaantulopäivän ja kuudennen vaalikauden päättymisen välisenä aikana eli 27.5.2009–13.7.2009 (ks. edellä 97 kohta), että jos oikeussääntöjä muutetaan, on normaalia tai suorastaan välttämätöntä vahvistaa aikaraja, josta lähtien uusia oikeussääntöjä sovelletaan meneillään oleviin tosiasiallisiin tilanteisiin. Tällaisen aikarajan vahvistaminen on siten lähtökohtaisesti sallittua, vaikka siitä väistämättä seuraa, että tilanteita, jotka ajallisesti eroavat toisistaan vain vähän, kohdellaan eri tavoilla.

131 Lisäksi on syytä todeta, että viimeiset järjestelmään liittyneet, joilla oli oikeus saada lisäeläke 60 vuoden iässä, erosivat kantajien ryhmästä, johon kuuluvien oli odotettava 63 vuoden ikään asti, sillä tavalla, että he olivat jo saavuttaneet eläkeiän ennen kuudennen vaalikauden päättymistä 13.7.2009. He täyttivät siten kaikki 12.6.1990 hyväksyttyjen sääntöjen 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetut lisäeläkkeen saamisen edellytykset, ainoana poikkeuksena parlamenttiin kuudennen vaalikauden ajan kuuluneiden jäsenten edustajantoimen päättymistä koskeva edellytys. Kantajat sen sijaan eivät vielä oikeussääntöjen muuttuessa 14.7.2009 olleet saavuttaneet silloin voimassa olleiden sääntöjen mukaista eläkeikää.

132 Kuten parlamentti on perustellusti todennut, 1.4.2009 tehdyssä päätöksessä vahvistettu ikään liittyvä kriteeri ei ainoastaan perustu objektiiviseen, järkevään ja lainsäätäjän tahdosta riippumattomaan seikkaan vaan se myös kuuluu rakenteellisesti kaikkiin eläkejärjestelmiin seikkana, joka määrää eläkkeelle jäämisen ja eläkkeen maksamisen ajankohdan. Näin ollen tällaista kriteeriä ei voida eläkejärjestelmän muutoksen yhteydessä pitää sellaisenaan syrjivänä tai suhteellisuusperiaatteen vastaisena.

133 Näissä olosuhteissa kantajien erilaista kohtelua verrattuna parlamentin jäseniin, jotka olivat täyttäneet 60 vuotta ennen 14.7.2009, ei voi pitää edellä 113 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla mielivaltaisena tai tavoiteltuun päämäärään nähden ilmeisen soveltumattomana.

134 Tästä seuraa, että väite yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta sekä toinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artiklan rikkomista

135 Kantajat väittävät, että puhemiehistö rikkoi kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artiklaa, kun se ei neuvotellut parlamentin pääsihteerin ja kvestorikollegion kanssa ennen 1.4.2009 tekemäänsä päätöstä.

136 Parlamentti vastustaa näitä perusteluja.

137 Tältä osin on syytä muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut yhtäältä, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artikla koskee ainoastaan kyseisten sääntöjen tulkintaa ja soveltamista mutta ei niiden muuttamista, ja toisaalta, että parlamentin työjärjestyksen määräysten mukaan kvestorit osallistuvat puhemiehistön kokouksiin neuvoa-antavina jäseninä (edellä 29 kohdassa mainittu asia Purvis v. parlamentti, tuomion 120–122 kohta).

138 Koska kantajat ovat vastauksissaan lisänneet, ettei kvestoreiden pakollisen kuulemisen voida katsoa täyttyvän heidän osallistumisellaan puhemiehistön kokouksiin neuvoa-antavina jäseninä, koska tämä olisi parlamentin vakiintuneen käytännön vastaista ja poistaisi kokonaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artiklan tehokkaan vaikutuksen, on ensinnäkin syytä todeta, että kuten edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetun tuomion 122 kohdan alussa olevasta sanasta ”lisäksi” ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on todennut ainoastaan täydentävänä perusteluna, että parlamentin työjärjestyksen mukaan kvestorit osallistuvat puhemiehistön kokouksiin. Perustelu, jonka mukaan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artikla ei koske kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen muuttamista, oli jo yksinään riittävä perustelu tämän määräyksen rikkomista koskevan kanneperusteen hylkäämiselle.

139 Toiseksi vaikka kantajat vetoavat parlamentin vakiintuneeseen käytäntöön, he eivät ole täsmentäneet tuon käytännön sisältöä eivätkä myöskään esittäneet seikkoja, jotka voisivat osoittaa sen olemassaolon.

140 Kolmanneksi kantajat väittävät, että jos kvestoreita olisi virallisesti kuultu, kvestorit olisivat pyytäneet oikeudellisen yksikön ja vakuutusmatematiikan asiantuntijoiden lausuntoa, kuten kvestorit kantajien mukaan olivat tehneet muutettaessa 12.6.1990 hyväksyttyjä sääntöjä vuonna 1999. Sen lisäksi, että tämä peruste perustuu kantajien pelkkään olettamukseen toimenpiteistä, joihin kvestorikollegio olisi saattanut ryhtyä, asiakirja-aineiston sisältö osoittaa virheelliseksi heidän lausumansa kvestorien osallistumisesta tapahtumiin vuonna 1999. Kuten nimittäin kvestorikollegion 29.8.1998 lähettämästä viestistä – jonka kantajat ovat esittäneet – puhemiehistölle ilmenee, oikeudellinen yksikkö on tuolloin tutkinut muutokset puhemiehistön eikä kvestorien pyynnöstä.

141 Tästä seuraa, että kantajien kolmas kanneperuste on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä

142 Kantajat katsovat, että 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa esitetty vanhuuseläkejärjestelmien kehitykseen jäsenvaltioissa liittyvä perustelu lisäeläkkeeseen oikeuttavan ikärajan korottamiselle 63 vuoteen on lainvastainen ja että eläkkeeseen oikeuttavan iän korottaminen on vastoin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohtaa.

143 Parlamentti kiistää nämä perustelut.

144 Ensinnäkin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohdan väitetystä rikkomisesta on edellä 53 kohdassa todettu, etteivät kyseiset säännöt olleet vielä voimassa 1.4.2009 tehdyn päätöksen tekemisajankohtana ja ettei päätös näin ollen ole voinut olla jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vastainen.

145 Toiseksi, siltä osin kuin on kyse perustelusta, joka liittyy 1.4.2009 tehdyn päätöksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa esitettyyn perusteluun, on edellä 75 kohdassa todettu, että päätös eläkeiän korottamisesta lisäeläkejärjestelmässä perustui pääasiallisesti lisäeläkerahaston vaikeaan taloudelliseen tilanteeseen. Koska tämä perustelu riittää oikeuttamaan eläkeiän korottamisen, kuten edellä 70–109 kohdassa on todettu, kysymys siitä, onko puhemiehistö menetellyt hyväksyttävällä tavalla ottaessaan huomioon muitakin perusteluja, ei voi vaikuttaa tämän oikeusriidan ratkaisuun. Näin ollen tämä perustelu on hylättävä tehottomana.

146 Tästä seuraa, että neljäs kanneperuste on hylättävä.

Viides kanneperuste, joka koskee vilpittömän mielen periaatteen loukkaamista sopimusten täyttämisessä

147 Kantajat vetoavat kantajien ja parlamentin välisen sopimussuhteen olemassaoloon ja väittävät, että 1.4.2009 tehty päätös on yksipuolista vallankäyttöä ja merkitsee sopimuksen rikkomista.

148 Tältä osin on riittävää muistuttaa, että kuten edellä 61 kohdassa on todettu viittaamalla edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Purvis vastaan parlamentti annetussa tuomiossa esitettyihin toteamuksiin, lisäeläkejärjestelmästä johtuvat parlamentin ja tähän järjestelmään liittyneiden oikeudet ja velvollisuudet kuuluvat niitä yhdistävien sääntöjen piiriin eivätkä siten perustu sopimukseen.

149 Viides kanneperuste on näin ollen hylättävä.

150 Koska kaikki kanneperusteet, joihin kantajat ovat vedonneet 1.4.2009 tehtyä päätöstä koskevan lainvastaisuusväitteensä tueksi, on hylättävä, lainvastaisuusväite on hylättävä kokonaisuudessaan. Tästä seuraa, että riidanalaiset päätökset perustuivat pätevällä tavalla 1.4.2009 tehtyyn päätökseen. Edellä 27 kohdassa esitetyn mukaisesti kanteet on siis hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

151 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asiat, heidät on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut parlamentin vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanteet hylätään.

2) William Richard Inglewood ja liitteessä mainitut kymmenen muuta kantajaa sekä Marie-Arlette Carlotti velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä maaliskuuta 2013.

Allekirjoitukset

Liite

Georges Berthu, kotipaikka Longré (Ranska),

Guy Bono, kotipaikka Saint-Martin-de-Crau (Ranska),

David Robert Bowe, kotipaikka Leeds (Yhdistynyt kuningaskunta),

Brendan Donnelly, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta),

Catherine Guy-Quint, kotipaikka Cournon d'Auvergne (Ranska),

Christine Margaret Oddy, kotipaikka Coventry (Yhdistynyt kuningaskunta),

Nicole Thomas-Mauro, kotipaikka Épernay (Ranska),

Gary Titley, kotipaikka Bolton (Yhdistynyt kuningaskunta),

Maartje van Putten, kotipaikka Amsterdam (Alankomaat),

Vincenzo Viola, kotipaikka Palermo (Italia).

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt 1

Asian tausta 5

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset 5

Oikeudellinen arviointi 6

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee saavutettujen oikeuksien sekä oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista 6

Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee kantajien saavutettujen oikeuksien loukkaamista 7

– Oikeus lisäeläkkeeseen 60 vuoden iässä 8

– Oikeus aikaistettuun lisäeläkkeeseen 50 vuoden iästä lähtien ja oikeus lisäeläkkeen saamiseen osittain kertasuorituksena 9

Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaamista 11

– Väite oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamisesta 11

– Väite luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta 11

Toinen kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista 12

Väite suhteellisuusperiaatteen loukkaamisesta 12

– Tavoitellun päämäärän lainmukaisuus 13

– Toteutettujen toimenpiteiden soveltuvuus tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi 13

– Vähiten rajoittavan toimenpiteen valinta 16

Väite yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta 18

Kolmas kanneperuste, joka koskee kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 29 artiklan rikkomista 22

Neljäs kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä 22

Viides kanneperuste, joka koskee vilpittömän mielen periaatteen loukkaamista sopimusten täyttämisessä 23

Oikeudenkäyntikulut 23